

INHOUD

Deel een

1. Striptease en zo 13
2. Anarchistische herrieschoppers 19
3. Heerlijk handwerk 25
4. Foei!! 32
5. De eerste sekskoning 40
6. Bad for business 44
7. The golden age of pornography 52
8. Erotiek nv 62
9. 'You take Europe, I take America' 66
10. Ontwaken uit de roes 73
11. De wet en de tijdgeest 77
12. De tijden veranderen 84

Deel twee

1. Amateur 91
2. Vrouw aan de winnende hand 97
3. Het is net bungeejumpen 107
4. Passie tv 111
5. Blue movie 116
6. Verrassend kunstzinnig 123
7. Geploeter en gestruikel 129
8. De boodschap is niet aangekomen 134

Deel drie

1. Een op een 143
2. Niet dat commerciële gedoe 150
3. Een heftig gesprek 154
4. De grote winnaars 158
5. Een nieuw radioconcept 164
6. De kijkcijfers zijn niet misselijk 168
7. Een miljoenenindustrie 173
8. Fraude 179
9. Cammen voor dummies 184
10. Persoonlijke aandacht 191

Deel vier

1. Vuile vieze schooiers 201
2. Het aanbod is schaars 207
3. Wars van taboes 213
4. Een woud van websites 217
5. Geen dierenporno met onze kaarten 222
6. Walgelijk, smerig, vies 228

Deel vijf

1. Red Light Sex Trips 235
2. Een verzameling linkjes 242
3. 4,5 miljoen bezoekers per dag 246
4. 'Gratis' is de game changer 253
5. Ero-advertising 259

Verantwoording 277

Register 281

Aan de Ceintuurbaan in Amsterdam Oud-Zuid, ingeklemd tussen Pizzeria Donna en Restaurant Kilim – waar ze wel raad weten met Turkse specialiteiten – is seksshop Blue and White gevestigd. Eigenaar Simon Aukema zet tegenwoordig bijzondere advertenties om klanten te trekken:

*Uw oude sexboekjes zijn geld waard!
Gooi uw sexbladen dus niet weg!*

In geen jaren had de telefoon zo vaak gerinkeld als de dag na zijn eerste oproep in de lokale krant.

Lezers uit de hele regio mestten hun garages en kelders uit, op zoek naar die ene *Rosie* of *Candy* die nog ergens moest liggen. Anderen kwamen met hele kratten vol bedrukt papier aanzetten. Eén man kwam doodleuk vierhonderd gebruikte boekjes langsbrengen. ‘Tsja. Crisis, hè? Dan ben ik er maar van af.’

Hoe zuinig er al die jaren ook mee is omgegaan, wie denkt met een goed gevulde kist vol bladen een flink deel van de hypotheek te kunnen aflossen, komt bedrogen uit. De boekjes mogen in de jaren zestig soms 25 gulden per stuk gekost hebben, nu verlaten ze Blue and White in pakketten van 1 euro. Voor een flinke stapel krijg je een waardebon. Wie liever contant geld wil, krijgt er een

lagere prijs voor. Zo is de kans groot dat de klant naast een dvd nog net even dat sympathieke dildootje of die kinky onderbroek meepakt.

Maar de advertenties zijn niet alléén maar bedoeld om extra volk naar de Ceintuurbaan te trekken. Er is wel degelijk vraag naar oude edities. Vaak komen er klanten in de zaak die er speciaal naar vragen. Aukema had de boekjes niet meer op voorraad en ze worden bijna niet meer gemaakt, dus doet hij het maar zo. Hoeft hij tenminste geen nee te verkopen.

Het zijn vooral vijftigplussers die informeren naar de mogelijkheid om een *vintage* blaadje aan te schaffen, en niet alleen uit nostalgische overwegingen. Ouderen zitten niet zo veel op internet, maar nu Viagra uitkomst biedt bij onwillige lichaamsdelen, willen ze wel weer. En met zo'n boekje hebben ze iets om vast te houden. Vinden ze fijn. Laatst kwam er nog een man glunderend aan Aukema's toonbank. 'Ik ben zo blij dat u ze weer hebt. Ik lees ze altijd als ik zit te vissen.' Sommige mensen willen nu eenmaal ouderwets. Op internet word je overspoeld door porno; met een boekje kun je zelf doseren. Een serviceproduct is het, voor een uitstervende doelgroep.

Tijden veranderen, weet Aukema. Vroeger was het nog bijzonder als je seks verkocht. Dat is het nu allang niet meer. Al vindt hij het jammer dat zelfs kinderen nu soms al weten wat *fistfucken* is.

Vies? Och. Het genre wordt niet op de salontafel bewaard, nee. Een vriend, die in een garage werkt, vertelde laatst nog dat hij de bladen vaak aantreft bij het verwisselen van reservebanden. Kennelijk zoeken sommige mensen een discrete schuilplaats voor hun hobby. Maar als de pagina's aan elkaar kleven, geeft hij ze terug.

Kijk nou eens naar zo'n boekje van vijftig jaar oud. Soms scheurt hij de plaatjes eruit, lijst ze in en hangt ze op in de etalage. En er staan verhaaltjes in! Veel minder hard dan de porno van nu. Laatst nog eentje: over hoe je je als man kunt verkleeden als travestiet. Dat is toch geweldig? Die bewaart hij. Om later nog eens te lezen hoe het vroeger was.

DEEL EEN

**Jezus! Dit is
handel!**
Dit wil **iedereen
zien!**

1 STRIPTEASE EN ZO

Met tweeduizend streng verboden seksbladen in de achterbak van zijn auto rijdt Eddy Dammann over de A1. Hij is onderweg naar een klant. Ter hoogte van knooppunt Hoewelaken hoort hij opeens een enorme knal. Een steen is van een viaduct gevallen en versplintert zijn voorruit. Dammann voelt dat hij in een fractie van een seconde de controle over het stuur verliest.

Zijn auto begint te tolleren. Hij geeft verwoed een ruk aan het stuur, maar kan niet voorkomen dat zijn wagen over de kop slaat. En nog een keer. Naast de snelweg komt hij op zijn wielen terecht, maar de auto zit klem in een greppel.

Dammann voelt zijn hart in zijn keel bonzen en veegt met zijn mouw langs zijn bezwete hoofd. Hij schrikt zich het leplazarus: de mouw is besmeurd met bloed. In de verte klinken sirenes. Dit gaat niet goed, denkt hij. Als ze me pakken met al die blaadjes, heb ik pas echt een probleem.

Hij gaat rechtop zitten. De auto veert. Dammann voelt in zijn billen dat de wagen op zijn velgen staat. In zijn zijspiegel ziet hij de zwaailichten steeds dichterbij komen. Hij draait de contactsleutel om. De auto start, maar komt niet op eigen kracht uit de greppel. De agenten parkeren hun wagens al langs de weg. Ik moet een verhaal bedenken, snel, raast het door Dammanns

hoofd. De agenten stappen uit. Tot Dammanns grote verrassing lopen ze naar een auto achter de zijne. Blijkbaar is er nog iemand van de weg geraakt.

Dammann stapt uit en loopt op een bezorgde automobilist af die zijn auto heeft stilgezet. 'Kun je een sleepwagen voor me bellen?' vraagt hij. ANWB-palen zijn er eind jaren zestig nog niet, maar wel telefoocellen bij parkeerplaatsen langs de snelweg. De voorbijganger kijkt hem verbaasd aan: een bebloede automobilist die niet om een ambulance, maar om de wegenwacht vraagt. Toch helpt hij. Dammann houdt de agenten zenuwachtig in de gaten. Het is een drukte van jewelste bij de andere auto die van de weg geraakt is. Blijkbaar is de bestuurder er slecht aan toe.

De sleepwagen arriveert, en inmiddels is duidelijk dat de man in de andere auto is overleden. 'Snel, sleep me hieruit!' zegt Dammann tegen de wegenwacht. Terwijl de politie zich nog ontfermt over het lichaam van de overledene, wordt de auto van Dammann weer op de weg gezet. De pornohandelaar start nog een keer de motor. De auto begint te pruttelen en op zijn velgen rijdt de wagen heel langzaam weg. 'Hup, kom op!'

Terwijl het bloed langs zijn gezicht blijft stromen, tuft Dammann richting het Utrechtse Groenekan, naar de loods van zijn onderneming. Hij laadt er de hele vracht weer uit. Pas daarna zoekt hij een dokter op, die de gapende wond hecht en hem vier littekens voor het leven geeft.

De volgende dag leest Dammann in de krant dat de bestuurder achter hem zo geschrokken was van het ongeluk dat hij een hartaanval kreeg. Triest, denkt hij. Maar het was wel mijn redding.

Eddy Dammann is overal bij in de broeierige beginjaren van de Nederlandse pornografie. De lange, dikke Rotterdammer is pas drieëntwintig jaar oud, maar al een echte meneer: altijd degelijk gekleed. Het is 1967 en zijn dienstplicht zit er net op. Een paar

jaar eerder was Dammann nog een veelbelovende midvoor bij Sparta; maar een doorbraak bleef uit. Hij raakte geblesseerd aan zijn knie. Een carrière als topsporter was daarmee van de baan, maar voor de militaire dienst bleek hij nog fit genoeg. In het leger leidden ze Dammann op tot raketspecialist. Maar ja, wat moet je daarmee in het dagelijks leven?

Dammann gaat in de havenstad op zoek naar een mooie baan. Hij is een nuchtere vent en allerm minst van plan om een beetje te niksen, zoals veel van zijn leeftijdgenoten in de jaren zestig. Toch schiet het vinden van werk niet echt op. Wel loopt hij een leuk meisje tegen het lijf. De twee raken verliefd en krijgen verkering. Er is alleen één ding dat het meisje verborgen houdt voor Dammann, zelfs als het stel al aan trouwen begint te denken. De vraag naar wat haar vader nou precies doet ontduikt ze voortdurend. 'Mijn vader zit in de uitgeefbranche,' zegt ze alleen. 'Hij woont in Kopenhagen. We gaan hem wel een keertje opzoeken,' belooft ze.

Dat weekendje weg naar Denemarken komt er niet. 'Mijn vader is gearresteerd,' huilt zijn meisje opeens. 'Hij zit in de gevangenis!' Dammann troost zijn lichtelijk hysterische vriendin. 'Kom, kom. Wat is er allemaal gebeurd?' vraagt hij. Eindelijk krijgt hij het een en ander te horen. Zijn tot nu toe mysterieuze schoonvader blijkt ene Anton van Vuuren. Hij is in Kopenhagen gearresteerd in opdracht van de Nederlandse autoriteiten. 'Maar waarom dan?' wil Dammann weten. Het verdrietige meisje kan nog steeds niet veel helderheid bieden. 'Die boeken van hem, dat is met striptease en zo,' snikt ze alleen. Het zal wel, denkt Dammann.

De Denen leveren de vijftigjarige Van Vuuren uit aan Nederland. Als hij weer op vrije voeten is, ontmoet Dammann hem eindelijk. Voor iedere man is de eerste kop koffie met de vader van je meisje een spannend moment, maar voor Dammann is het nog net iets spannender. Zijn schoonvader begint opeens te vertellen over blote vrouwen. 'Ik had Duitse naturistenbladen in Nederland geïmporteerd,' legt Van Vuuren uit. De pornodistributeur was in de oorlog fotograaf bij de politie. Na de bevrijding begon

hij in de pornografie. 'Daar zijn ze achter gekomen. Nu moet ik iets anders bedenken.'

Dammann luistert aandachtig. Hij weet nog niet wat hij er allemaal van moet denken. Hij drinkt zijn koffie op, tikt zijn meisje aan en maakt aanstalten om te vertrekken.

'Wacht heel even,' zegt Van Vuuren. Hij loopt weg en komt terug met een kleine doos. Die drukt hij in Dammanns grote handen. 'Als je tijd hebt, moet je daar maar eens naar kijken,' zegt hij tegen de verkering van zijn dochter.

Nou, het zal mij benieuwen, denkt Dammann als hij die avond thuis op de bank zit. Hij opent de doos en ziet tien bladen. Hij slaat er eentje open. Dit had hij niet verwacht. 'Nou nou...'. Hij krijgt er rode oortjes van. 'Zo zo...'. Het ene na het andere blad staat vol met zwart-witfoto's van blote dames. Dat dit bestaat, denkt hij. Jezus! Dit is handel, realiseert hij zich meteen. Dit wil iedereen zien!

Dat pornografie verboden is, maakt Dammann niet zoveel uit. Al snel zijn schoonvader en schoonzoon zakenpartners. Van Vuuren is de baas, legt nieuwe contacten en regelt de import. Dammann treedt in loondienst en levert de waar aan winkels. Hij begint op de fiets en rijdt alle mogelijk geïnteresseerde ondernemers van Rotterdam af. Niet iedereen zit te wachten op de handel. 'Eruit! Wegwezen!' schreeuwt een boekhandelaar hem toe als Dammann diens winkel binnenstapt. Als hij dan maar weer naar buiten wandelt, krijgt hij een boek naar zijn hoofd gesmeten. Toch zijn er ook genoeg winkeliers die maar wat graag zijn pornografische lectuur afnemen en al snel doet Dammann zijn rondjes in een spiksplinternieuwe Volkswagen Kever.

Van Vuuren en Dammann beginnen het bedrijf Intex bv. De naam is simpelweg een afkorting van 'internationale export'. In Rotterdam en Amsterdam heeft het bedrijf twintig klanten. Den Haag telt er tien en in Utrecht zijn er nog eens vijf. Verder zijn de verkooppunten verspreid door het land. Om iedereen te kunnen

voorzien van nieuwe bladen, neemt Intex een handvol vertegenwoordigers en grossiers (regionale onderdistributeurs) in dienst.

Dammann en zijn vrouw verhuizen naar Zeist. Hij is er niet vaak, want hij werkt vanaf nu achttien uur per dag. In Groenekan, vlakbij Utrecht, opent Intex zijn hoofdkantoor met een ruime opslag. De Rotterdammer, die over een aardige talenknobbel beschikt, gaat ook regelmatig naar het buitenland. Zelfs in de talen die hij niet spreekt, pikt hij al snel de belangrijkste woorden op om zaken te kunnen doen. Scheepsloadingen pornobladen komen vanuit Amerika en Denemarken in zeecontainers via de haven van Rotterdam binnen.

In Rotterdam doet de douane ook niet zo moeilijk, ondanks dat de meeste pornografie illegaal is. Althans, de explicietere bladen waarin de dames niet solo poseren en de teksten vrij ver gaan. Alles wat 'aanstotelijk voor de eerbaarheid' is, is verboden. Het verbod op erotische afbeeldingen en teksten stamt uit 1811, toen de Fransen de vrijzinnige Hollandse republiek hervormden tot een beschaafd koninkrijk. Toen kreeg Nederland voor het eerst een verbod op 'alle te koop- of tentoonstelling of verspreiding van liedtjens, blaadtjens of zogenaamde pamflet, afbeeldingen of prenten, strijdig met de goede zeden'.

In 1886 werd tijdens de kabinetsperiode van premier Jan Heemskerk (van wie de latere *Playboy*-hoofdredacteur Jan Heemskerk junior niet weet of het familie is) ook de verspreiding van deze lectuur verboden: 'Hij is strafbaar die eenige voor de eerbaarheid aanstotelijke afbeelding of vliegend blaadje, waarvan hij de inhoud kent, verspreidt, openlijk tentoonstelt, aanslaat of ter verspreiding in voorraad heeft.' Het was de tijd dat 'pornografie' in de kranten als begrip opdook. Sindsdien werd het verbod erop nog een paar keer aangescherpt, bijvoorbeeld bij de opkomst van de grammofoonplaat, toen in 1934 het ten gehore brengen van een aanstotelijk geschrift strafbaar werd gesteld. Maar het idee bleef steeds hetzelfde: alles wat 'aanstotelijk voor de eerbaarheid' is, is illegaal. Wat dan precies die 'eerbaarheid' is, verschilt nog weleens per rechter, officier van justitie of politiechef.

Intex beperkt zich niet tot Nederland. Heel Europa wordt voorzien van seksbladen.

Zo staat Dammann op een gegeven moment met zijn auto op de grens tussen Zweden en Noorwegen. Hij is onderweg naar een afnemer in Oslo. De Noorse douane ontdekt de koffer vol pornobladen die Dammann bij zich heeft. ‘Weet u niet dat dit verboden is?’ vraagt een douanier. Dammann moet razendsnel nadenken. ‘Nou kom ik helemaal voor niks uit Amsterdam naar Oslo,’ probeert hij. ‘Weet u wat we doen?’ stelt hij dan voor. ‘Geef me voor twee uur uw kantoor, dan bel ik de klant, maak ik de offerte op en ben ik weer weg.’ De grenswacht is zo overdonderd dat hij instemt. Dammann kan het zelf ook niet geloven, maar zit even later wel aan het bureau van de douane samen met zijn klant zaken te doen. Hij laat de bladen zien, geeft een offerte af en is – zoals beloofd – weer weg.

De verspreiding van pornografie blijkt een goede business. Al snel staat Dammann in De Bilt bij de zaak van Frits Hessing voor de deur voor weer een nieuwe auto. Deze keer mag het een Mercedes zijn. ‘Wat doet u, als ik zo vrij mag zijn?’ vraagt de auto-dealer van bekend en rijk Nederland nieuwsgierig. ‘Ach, gewoon, handel,’ antwoordt Dammann. ‘Maar het verdient goed.’

2

ANARCHISTIESE HERRIESCHOPPERS

Het is verdomde koud in de eerste maanden van 1968. Ook in de arbeiderswijken van Rotterdam-Noord. ‘*Now, I found, that the world is round! And of course it rains everyday,*’ zingen de Bee Gees op de radio terwijl een donkerblauwe Mercedes door het Liskwartier sukkelt. De auto stopt voor een boekwinkeltje in de Rodenrijselaan. Eddy Dammann stapt uit, blaast in zijn handen en kijkt door de etalage. Ja, hier moet hij zijn.

De deur van de winkel is open. Met zijn aktetas onder de arm loopt hij naar binnen. Achter de toonbank staat een 21-jarige jongeman. Hij heeft lang haar. ‘Mijn naam is Eddy Dammann en ik heb iets voor u te koop. Hebt u even?’ De eigenaar stelt zich voor als Peter Muller. De twee lopen naar een hoekje van de winkel. Buiten gehoorsafstand van mevrouw Muller, die ook aanwezig is, vertelt Dammann dat hij een interessant aanbod heeft voor de winkeleigenaar. ‘Ik wil je iets laten zien, het is zeer de moeite waard,’ doet hij nog een beetje geheimzinnig.

‘Nou, kom maar op,’ zegt Muller.

‘Loop even mee naar mijn auto.’

De heren lopen naar buiten en bibberend van de kou kijkt Muller toe hoe Dammann de achterbak van de Mercedes opent. ‘Kijk eens,’ zegt hij. Muller buigt zich over de lading en is de kou in één klap vergeten. Nu trilt hij van opwindning. Zijn adem stokt.

De kofferbak ligt vol met seksbladen. Amerikaanse titels met dames met grote borsten, tijdschriften met chique Franse maîtresses en bladen met behaarde naturalisten uit Scandinavië en Duitsland. Dit heeft hij nog nooit gezien. Vertwijfeld pakt hij een blad op en bladert erdoorheen.

‘Dit heb ik. Bent u daarin geïnteresseerd?’ vraagt Dammann met een ons-kent-ons-glimlach. Mullers mond is droog geworden en hij stottert een beetje als hij vraagt wat de verkoper voor de bladen moet hebben. ‘4 gulden, 5 voor die uit Amerika.’ Dammann ziet meteen dat Muller twijfelt. ‘Die zet je weg voor 10 tot 15 gulden,’ verzekert hij de boekenverkoper. Muller kijkt nog steeds bezorgd. ‘Weet je wat?’ stelt Dammann daarom voor. ‘Je betaalt nu de helft en de andere helft als je ze kwijt bent.’ Dit trekt Muller over de streep. ‘Nou, goed, we kunnen het altijd eens proberen.’

Als de Mercedes weer weggrijdt staat Muller in zijn boekwinkeltje met een stapeltje tijdschriften onder zijn arm en een factuur in zijn hand. Hij kijkt naar een van de bladen. *Gent* heet het, uit de Verenigde Staten. Een charmant meisje met een flinke boezem staart hem vanaf de cover uitdagend aan. Muller krijgt het weer warm. Maar gaat deze welgevormde dame ook zijn zaak redden?

Een jaar eerder was Mullers winkeltje geopend door kunstenaar Phil Bloom, die zich toen net onsterfelijk had gemaakt door in het vPRO-programma *Hoepa* als eerste vrouw op de Nederlandse televisie uit de kleren te gaan. Het begon als platenzaak: Peter J. Muller's Popshop. Aan de muur hingen psychedelische posters en portretten van Che Guevara. Maar het liep al snel uit op een fiasco.

Hoe anders was het vijf jaar geleden. Muller woonde toen in Amsterdam. Iedereen kende hem; hij genoot aanzien en had succes. Met zijn wapperende lange haren leek hij zelf wel op een popster. En dat terwijl hij eigenlijk van kleins af aan de journalistiek in wilde. Hij wilde bij de jongens van *De Telegraaf*, *Het Parool* en

Haagse Post horen, die hij kende uit café Scheltema. Daar op de Nieuwezijds Voorburgwal in Amsterdam drinken de journalisten elkaar onder de tafel. Hij kijkt torenhoog tegen ze op, maar hem zien ze niet staan. Ook niet – misschien juist niet – als Muller aan de slag gaat als leerlingjournalist bij *De Echo*, het Amsterdamse sufferdje van *De Telegraaf*. In Scheltema vinden ze het geen serieus product.

Op kantoor staat Muller regelmatig in de lift naast Cherry Duyns, kopij-jongen bij de *Haagse Post*. Hij werkt wél voor een intellectueel blad. De jongen rookt pijp. Reden voor Muller om dat te doen. Samen staan ze dan in de lift, pijp te roken. Ze zwijgen. Het helpt niet om in de smaak te vallen bij Duyns en de andere journalisten. Dan begin ik zelf een blad, denkt hij. Iets waar hij al een beetje bekend mee is. Op de lagere school werd zijn schoolkrant *Het Tikkertje* verboden door de streng christelijke directeur. Er stonden moppen in die niet door de beugel konden.

Nu begint hij als zeventienjarige met *Cinema*, een tijdschrift over de filmindustrie. Niet dat films hem nou zo interesseren, maar bij *De Telegraaf* mag hij voor nop afgekeurde clichés mee naar huis nemen. Dat zijn metalen negatieven om foto's mee af te drukken. En bij *De Telegraaf* zijn dat vaak foto's van filmsterren – vandaar. Als het negatieven van hondenfoto's waren geweest, dan was de jonge Muller een hondenblad begonnen. Urenlang zit hij in die dagen door de bak afdankertjes te zoeken, vaak met bebloede handen, want die dingen hebben scherpe randen.

Cinema is geen succes, dus komt er iets nieuws. Deze keer begint Muller een muziekblad: *Beatbox*. Zijn eerste klapper is te danken aan de chef fotoredactie van *De Telegraaf*. Die speelt Muller een afgekeurd cliché van het huwelijk van Ringo Starr toe. Apetrots op zijn exclusieve beeldmateriaal van de Beatles-drummer loopt Muller ermee naar de drukker. De kolommen tekst worden in lood gezet en ingeslagen met een hamer. Het cliché blijkt alleen te groot voor het formaat van *Beatbox*, maar dat is voor de drukker geen probleem: met een ijzerzaag haalt hij de getuigen van de trouwfoto af. Het resultaat is een *Beatbox* met een prachtige foto van Ringo Starr. Muller pakt zijn nieuwe creatie

op en houdt hem omhoog. ‘Zo, jongens, nu ben ik ook journalist.’

Hij schrijft kritische stukken over Cliff Richard, hoe schandelijk het is dat de Britse zanger optreedt in het door apartheid verscheurde Zuid-Afrika, en over chocoladefabriek Verkade, die zijn meisjes financieel uitmelkt. En jawel, als maker van *Beatbox* gaat Muller erbij horen in café Scheltema. Kunstenaar Willem de Ridder besluit zich zelfs aan te sluiten bij het blad. En in zijn kielzog komen ook grote mannen in spe, zoals grafisch ontwerper Anthon Beeke, schrijver Gerben Hellinga en Simon Vinkenoog. De Ridder ziet het hitblad als kunst. Althans, het tijdschrift is zo raar gemaakt dat de Fluxus-voorman het kan waarderen als anti-kunst. Muller vindt het prima. Zijn blad heeft al snel een oplage van 10 000 exemplaren. De rebelse Amsterdamse jeugd smult van *Beatbox*, dat zich afzet tegen grote platenmaatschappijen en tienerbladen. Muller heeft persoonlijk niks tegen het grootkapitaal, maar doet met liefde alsof, omdat *Beatbox* er commercieel beter van wordt.

De groep talentvolle mediamakers wordt steeds professioneler. ‘Jongens, we moeten een krant beginnen!’ klinkt het opeens. En de jongemannen zetten in 1965 de formule van *Beatbox* om in *Hitweek*. Er komen nog meer beginnende grote creatievelingen langs, zoals André van der Louw (later PvdA-kopstuk, minister en burgemeester van Rotterdam) en Wim de Bie.

Muller vindt het allemaal schitterend. Hij groeit steeds meer in zijn rol van herrieschopper en begint de Stichting Pro Lang Haar, waarmee hij *sit-ins* houdt bij kapperszaken in de strijd tegen kappers die weigeren jongens met lang haar te knippen en schoolhoofden die langharige leerlingen van school trappen. Hij verkoopt flesjes Amsterdams grachtenwater als origineel souvenir. En Muller lanceert de single *Beter Langharig Dan Kortzichtig*, die – dankzij een liveoptreden in de televisietalkshow *Voor De Vuist Weg* van Willem Duys – in 1966 een bescheiden hit

wordt. Muller gaat ook als columnist aan de slag. Hij schrijft over popmuziek, onder andere voor *De Telegraaf*. Maar dat valt bij de rode rakkers op de redactie van zijn *Hitweek* niet in goede aarde.

Voor Van der Louw, die als redactieoudste de toon weet te zetten, kan niet leven met een collega die ook voor een rechts vod als *De Telegraaf* schrijft. Er is steeds meer spanning: de rest heeft wel door dat Muller een commerciële inslag heeft. Dat is hun een doorn in het oog. Ze maken hem dat subtiel duidelijk. Muller voelt zich zo ongewenst dat hij besluit te vertrekken bij *Hitweek*. Als alleen losers bij die stickies rokende klik mogen horen, hoeft het van hem niet. Muller heeft *Hitweek* zien veranderen van een rellerig popblad in een politiek pamflet: anti-Vietnam, anti-Amerika, anti-dit en anti-dat. De negentienjarige Muller is er klaar mee.

Muller kan na *Hitweek* nog twee jaar lang teren op zijn naamsbekendheid. Zijn geld verdient de beatprins met optredens als diskjockey. De rest van de tijd loopt hij graag een beetje te lanterfanten met andere hippe vogels zoals hij. Maar als hij zijn zestienjarige vriendin zwanger maakt, moet Muller van zijn schoonouders-in-spe niet alleen trouwen, maar ook een vaste baan zoeken. Het idee om dan ook meteen maar naar Rotterdam te vertrekken komt van zijn broer. 'Ik ken daar iemand die een reiswinkel heeft, maar ermee wil stoppen. Daar kun jij mooi een eigen zaak van maken en in het achterhuis kun je wonen.' Muller, die op dat moment bij zijn schoonouders woont, ziet het wel zitten. Met mijn reputatie als *hitvip* moet ik van dat reisbureau toch wel een goedlopende platenzaak kunnen maken, denkt hij bij zichzelf.

Maar zo werkt het niet, realiseert Muller zich al snel als hij weer eens half buiten adem door de wijk rent. Een klant was even daarvoor zijn winkel binnengestapt op zoek naar de nieuwe lp van de Beach Boys. 'Natuurlijk hebben we die. Als u een ogenblik hebt, dan haal ik hem even uit het magazijn,' had Muller gezegd, waarna hij via de achterdeur het pand uit glipte om een sprintje te trekken naar een platenzaak verderop. De Rotterdamse arbeiders

zitten niet te wachten op de malle fratsen van een gekke Amsterdammer. Mullers zaak wordt al snel een boekenwinkel met truttige pocketboekjes voor dames.